

Hammurabi, koning van Babylon ongeveer 2250 v. Chr.

Van de Grieken is ons Hippokrates uit Kos bekend 459—377 v. Chr." Hoewel hij over de verschillende tandziekten spreekt in zijn geschriften, zegt hij niets over kunsttanden. Men neemt toch aan dat kunsttanden bekend waren, dat echter datgene, wat voor den mond gemaakt werd, door goudsmeden vervaardigd werd. (Men zou deze kunnen vergelijken met onze tegenwoordige technikers). Bij de Romeinen ontwikkelde de heelkunde zich eerst toen de Grieken zich daar vestigden. Cicero zegt: bij het bespreken der wetten: Wordt iemand begraven, geef hem dan geen gouden munten mee, maar indien de tanden met goud vastgebonden zijn, handelt gij niet tegen de wet, als gij het lijk daarmee begraaft of 't laat verbranden. Van Celsus, 30 v. Chr. tot 50 n. Chr., hebben we 8 boeken „de re medica". In een van de hoofdstukken zegt hij: „Is een tand los geworden en heeft het tandvleesch zich teruggetrokken, dan moet men 't tandvleesch met een brandijzer behandelen en daarna adstringerende middelen geven". Verder: „Losse tanden moeten met gouddraad vastgebonden worden aan de tanden die nog vaststaan, of 't tandvleesch moet worden behandeld zooals reeds aangegeven is".

In den Romeinschen keizertijd was de tandtechniek al zeer ontwikkeld en een gebit van kunsttanden een zeer dikwijls voorkomend toiletartikel. Dit blijkt uit de epigrammen van Martialis waarin hij zegt: „Laelia je smukt je met gekochte tanden en haren": en verder in een epigram op tandpoeder: „Wat wilt ge met mij doen (vraagt dat tandpoeder) valsche tanden kan ik geen glans geven. Zooals U uit deze voorbeelden gezien hebt, is „steunen van tanden, die los staan, al zeer lang bekend".

Ik wil nu tot de tegenwoordige litteratuur overgaan.

Bij Baume of Schelff meen ik in mijn studietijd eens te hebben gelezen dat men losstaande tanden moet bevestigen met ringen, die aan elkaar gesoldeerd zijn. Maar op de metho-